

XXV юбилеен
международен
фестивал
„Мартенски
музикални дни“

ИЗКУСТВО НА ВДЪХНОВЕНИЕТО

Без колебание мога да определя концерта на Русенската филхармония с диригент з. а. Димитър Манолов като ключов момент в драматургията на „Мартенски музикални дни '85“, преминал под знака на едно много високо равнище. Преди всичко русенските музиканти дадоха на публиката премиерата на българска творба: „Вариации и fuga на тема от Хендел“ от Красимир Кюркчийски. След „Приветствена увертюра“ това е произведението на композитора, чието първо изпълнение отново става на русенския фестивал.

Идеята да се варира известна тема от предкласиката, като ѝ се добави определен български колорит (и в ализоните с Владигеровия тематизъм и оркестрация, и в неравноделното, метрумно определено движение на мисълта във фугата), а същевременно като се обърне леко ухото към битувачи вече съвременни интонации, носи в себе си и хумора, и остроумния намек, и една привлекателна за слушателя лирика — събрани в достъпна, стремително развиваща се, динамична форма със средствата на бляскаво третирания голям оркестър. Този „усмихнат поклон“ на българския музикант пред своите предшественици дава и поводи за раз

съждения: за метаморфозите на хумора в музиката; за стилистическите връзки и взаимностици при защитаването на подобна естетическа теза; за личностното схващане на отношението традиция — съвременност; за развитието на „нео-насоките“ в българската музика в последните години. . . . А изключително сърдечната реакция на публиката по каза, че творбата сигурно ще има пълноценен музикален живот.

Премиерен дух носеше и изпълнението на Концерт за цигулка и оркестър в ре минор от И. С. Бах, досега известен като концерт за клавишен; всъщност клавирният вариант е авторска транскрипция на цигулковата творба. Нейното представяне в оригинал е на н. а. Георги Бадев, който изпълни соловата партия. Това бе трактовка, наситена с единството на емоционалност и логика, с рядко красиво изваяна мелодика (II ч.), с търсенето на драматургични контрасти чрез темпа и фразирание в един по-нов интерпретаторски стил. Тук с максимална концентрация, с много точен и отмерен шрих, с чудесни рефлексии му партнираха Димитър Манолов с камерния състав на филхармонията.

Кулминацията на вечерта бе

Седмата симфония на Брукнер — произведение, което съдържа значителни проблеми както по отношение на съдържанието си, на обхващането на процесите във формалното си изграждане, така и в чисто звуков аспект — на фразирание, звук, баланс, гъвкавост в инструменталното покритие, слушане на себе си и останалите в оркестъра. . . . Мисля, че можем без излишна сменливост да се гордеем, че разполагаме с такъв оркестър; за музикантите в него свиренето освен акт на професионално задължение все още е и въпрос за чест — за изявата на талант и музикантско умение. Рядко може да се види български оркестър, така тръпнещо да следи всеки жест, всеки дъх на диригента и така самоотвержено и възторжено да му реагира. При това ресурсите на Русенската филхармония никак не са малки — чудесно спят и балансиран, същевременно сочен и звучен шрайх, много интересни с тембровите си качества духачи; култура на съвместното музициране, с чудесни технически качества.

Разбира се заслугата за тази вечер веднага трябва да отнесем и към диригента Димитър Манолов. Освен че е имал великолепно хрумване именно на „Мартенски музикални дни“ да изпълни Седмата на Брукнер, той е провел изключително плодотворна работа за цялостното и пълноценно извеждане на една единна концепция за произведението. Нейната сила бе в целенасоченото, логическо, монолитно строене на формата, с желаното изобилие на звукови „находки“ в мелодическото изграждане, с емоционалното, вдъхновено преживяване в звуковата безкрайност, с устремените пориви и спокойната, вгледана в себе си съзерцателност. И всичко това — без излишен патетизъм, с респектираща култура, със завиден вкус и стриктна мярка в пресъздаването на богатия на образи свят на произведението.

Паметна за българското изпълнителско изкуство вечер!
Екатерина ДОЧЕВА